

Pirkanmaan kirjoituskilpailu 2008
Lyriikka-sarja
Valikoima ”Ei se että lakkaa olemasta”
Netta Walldén

Varhaisaamun fasetti: sattumanvarainen kaistale valoa siellä missä turmeltuneen ideologian tuhka hukkuu murtoveteen, jatkuvan salaisuuden harha. Käännyt kuin purje ja kosketat poskeni mikroskooppista nukkaa, kätesi läpitunkeva tyhjä: en tunne mitään. En valomerkkejä mereltä, veden luontaisesti vyöryvää hämärää yli valaistujen karttojen, yli purjeissa rusottavan kuun. Jos et näe, kuvittele, kuvittele minut, kuvittele minut eilen tai edes yö, minun hidas uneni, piirteettömän sikiön samea liike niin kuin paino äkkiä olisikin poissa, kelluminen pehmeää, uhreja vain yksi, yksinäinen yö.

*

Minä olen ruusua
minä olen purppuraa ja vettä,
colonialaista arjen kertaumaa,
ihan mitä vain:
tyttö punaisessa paidassa, kitsch-person, kitsch-person,
kirjoitan lyhyttä historiaa itsestäni ja kaupungista,
joka on vihaa ja verta

ilman mielenmentäviä aukkoja

joissa joku unelmoi Afrikasta, pantterin notkeasta loikasta,
toinen vedestä todelliseen janoon,

mutta tämä on kertomus jättiläiskokoisesta puusta
ja sen katveessa elävästä tulikärpäsestä.
Yhtä hyvin kertomuksen voisi lopettaa tähän,
mutta sana ei voi lopettaa,
ei se, että lakkaa olemasta,
palamasta

ja niin kohennan kotiuunin tuhkaa,
nukun kaupungin laitojen roiskeunta,
unimurtumia:

eilispäivän avaa yksi merikahvilasta leijuva tuoksu
otatko vaniljaa kahviisi, voi kyllä
vaikka tulenkin niin vähällä toimeen,
sitten hieman Tequilaa ja kaktuskieltä kun sinä niin vaadit.
Sataman raajat harovat taivasta, meri heilauttaa liepeitään
kun seuraan jälkiä taloon, jossa on kaksi näköalaa:
valitsen umpimähkään sen, joka heittää varjonsa eteiseen.

Olen väsynyt päätöksiin,
mutta vielä ennen huomista ajattelen,
että voisin ottaa koiran ja taas koiran ja koiran,
ne kaikki luopuvat katseet ennen kuin omani sammuu,

sitten saattojoukon ehdoton ykseys virren aikana,
orkidean nyrjähtänyt varsi

askelet pois, rahiseva hiekka.

*

Hajonnutta pellavaa niiden teiden varsilla, joita sinä kuljit.
Et kysyisi ellet jo aavistaisi, mikä sai sinut palaamaan,
sormenpäsi palamaan kuin sadetikut niiden joutomaiden
kamaralla, joita Jumala kasteli vain harvoin. Kilstämme laseja cin cin
ja posket jaksavat kannatella hymyä kun kaikki muu jo valuu
kuin sade pitkin rotkonreunaa, kuin silkkipeite sinun vuoteestasi
kerran. Ehkä puolijumaluuskin kelpaisi, hieman tuulta, pari kääntyvää
lehteä ja tiedät että tapaatte taas, eteenpäin, taaksepäin, mitäpä siitä:
katso käsiä vain harvoin, ettei elämänviivasta repeä railo.

*

Kun maailmassa tuksuu ruuti, on puheet pidetty. Arkipeitto putoilee uneliaita tähtiä, harhavaloa, avoimesta ikkunasta polka dots and moonbeams kuin ensimmäinen uni: soittajan sormet norsunluuta, tyttö läpikuultavaa luuta kuin kuu kuin huntu ja hunnulle tuhatlehtinen lootus, mutta taivas taittaa harmaan kaaren, kauhoo rannoilta naiset, joilla on kiviä taskuissaan. Ei vielä, kuiskaa karhu: unihiekkaa, ei mikään ranta. Kivet iskevät vedestä leipää, valkeampaa kuin valhe.

*

Airo valuu vihreää valoa, lapsi on veneessä hiljaa.
Meri nielee taivasta, taivas nielee kuolleet kalat,
lapsi nielee helmivellin, kasvaa simpukaksi, sanoo:
Sinulla on askel joka hajottaa, käsi joka kurottaa
punaista puuta. Et välitä korjata poskelta suortuvaa

muistutusta siitä että jossain on tuuli, että jossain on
tyhjä tontti, jolla huojuvat keltaiset kukat.

*

Jos olenkin hitaiden tuulten niitty, huojuvat päivät,
joskus siipiä kiertävä pyörre. On silti liioiteltua unohtaa,
unohtaa pelätä.

Tie rakkaudesta rakkauteen, ei sitä ole. Puheesta puhkeavat
tähdet haalenevat ollaan hiljaa: katso miten käsi piirtää hiekkaa,
kuvan päälle kuvan, yhä uudelleen

kunnes tuuli pyyhkii kaiken yli.

*

Paperityttö, ihmisen muotoon saksittu. Valkeat jäsenet,
vinoon luutuneet. Puhuu, jottei kukaan kuulisi,
seisoo varpaillaan, kaukana täältä. Olisiko väärin, jos vain
lähtisi, keinuisi taivaan notkeaa pinkkiä, unohtaisi nimensä,
lakkaisi puhumasta omaa kieltä? Kuulehan Ellie-Bellie,
avataan makkarin ikkuna, haistetaan Datsun, Pixies ja
loputon kesä. Ei tuulen tuomaa eikä viemää, ihminen
ilmaa kevyempi, kevyempi valhetta, joka jaksaa kantaa.
Perheet kasvavat pakopisteidensä ohi, avainlapset muuttuvat
avaimiksi itse. Jos rakastat häntä, mitä siitä. Tämä tyhjä maisema,
verestä puhtaaksi kynnetty maa, sen railot.

Railot, jottei kukaan kuulisi.

*